

Zveza Prijateljev
Mladine Slovenije®

Natečaj Evropa v šoli pod okriljem Zveze prijateljev mladine Slovenije poteka od leta 2005, pred tem pa ga je od leta 1999 izvajal Informacijsko-dokumentacijski center Sveta Evrope. Temeljna cilja natečaja, v katerem sodelujejo vrtci, osnovne in srednje šole, sta prispevati k ustvarjalnemu soočenju z družbenimi problemi, s katerimi se spopadamo doma, v Evropi in svetu, ter krepitev medsebojnega razumevanja, strpnosti in solidarnosti. S pridobivanjem novih znanj in vedenj ter spodbujanjem kritičnega odnosa do dogajanj v ožjem in širšem okolju želijo v okviru natečaja prispeva k razvijanju kritičnega mišljenja mladih.

Na natečaju smo zelo uspešno sodelovali tudi metelkarji. Na državni nivo ocenjevanja so bila poslana 3 dela:

Natečaj	Ime in priimek avtorja	Naslov dela	Starostna skupina	Mentor
Literarni	LEA SAJE	IZGUBLJENA V DIGITALNEM SVETU	2. triada	IRENA PLETESKI
Literarni	NIKA ZAJŠEK	ČAROVNIJA NA DLANI, NAJ TE VODI MODROST, KO BRKAŠ PO STRANI	3. triada	IRENA PLETESKI
Likovni	NEŽA HOČEVAR	INTELLIGENTNA SOVA	2. triada	URŠKA ZIDAR OMERZEL

**Posebna pohvala velja Lei Saje, 6. a,
saj je na literarnem natečaju v kategoriji 2. triada osvojila 2. mesto.**

Lea, iskrene čestitke!

IZGUBLJENA V DIGITALNEM SVETU

Nekega večera sem bila na telefonu, ko je v sobo prišla mama in mi ga vzela. Vprašala sem jo, zakaj in zraven povzdignila glas. Rekla je, da sem preveč na telefonu in na elektronskih napravah. Razjezila sem se, ker sem mislila, da to ni res. Rekla sem ji, da si želim, da bi bilo vse elektronsko, celo, da bi raje imela digitalno mamo. Za tem je užaljeno odšla iz moje sobe in mi rekla le, da hoče najboljše zame.

Dolgo sem razmišljala o tem, kar mi je rekla. Mislila sem, da to ni res in da je samo nesramna do mene. Mislila sem čisto zares, ko sem rekla, da si želim elektronski in digitalni svet. Malo sem bila žalostna, da sem mami rekla, da bi raje imela digitalno mamo. Kar ušlo mi je iz ust. To razmišljanje me je utrudilo in sem zaspala. Ko sem odprla oči, je bilo vse drugače. Kot da sem na drugem planetu. Moja postelja je imela po sebi polno žic in ni bila kaj preveč udobna. Zjutraj me je kar vrgla na tla. Moja omara se je sama od sebe odprla in mi dala oblačila, ki so lahko grela in hladila. V sobi se je tudi nekako znašla televizija, ki je prej nisem imela, a sem si jo želela. Ko sem prišla do stopnic, se je v mojih rokah pojavil telefon, ki mi ga je mama zvečer vzela. Vse je bilo tako čudno. Samo stopila sem na stopnico in so se že začele premikati. Poklicala sem mamo. Mislila sem, da že gre, ko sem zagledala njeno postavo. Hotela sem jo objeti, a roke so šle skozi njo. Ustrašila sem se. Mami je postala hologram. Spomnila sem se, ko sem ji zvečer rekla, da bi raje digitalno mamo. Stisnilo me je pri srcu. Bila sem sestradana. Tla so se sama od sebe premikala in me peljala v kuhinjo. Tam sem že imela na mizi kosmiče. Mislila sem jih pojesti, a so bili očitno le hologram. Bila sem lačna in žalostna. Mislila sem iti ven s prijatelji v park. Prišla sem do vrat, ki so se odprla sama od sebe in tla so me peljala ven. Prešla sem čez pol mesta in ni bilo nikogar. Odšla sem nazaj domov. Doma mi je bilo dolgčas. Sama pri sebi sem si rekla, da mi je že dosti tehnologije in da hočem mami ter prijatelje nazaj. Nič se ni zgodilo. Hotela sem imeti ob tem težkem trenutku nekoga ob sebi, a so bili le hologrami in digitalne stvari.

Čez čas sem šla spet pogledati ven in še vedno ni bilo nikogar. Šla sem od hiše do hiše, zvonila, trkala, klicala. Še vedno ni bilo nikogar. Rekla sem, da vse vzamem nazaj, kar sem rekla mami. Nič ni pomagalo. Prišel je čas kosila. Spet samo digitalna hrana. Bila sem še vedno lačna, a bolj kot sem bila lačna, sem bolj pogrešala imeti mamo ob sebi. Cel dan sem gledala telefon, računalnik, tablico in televizijo. Nič mi ni bilo več zanimivo. Dan je mineval zelo počasi in prišel je večer. Še vedno ni bilo nikjer nikogar. Preskočila sem digitalno večerjo in šla spati. Zaspala sem v solzah, ker sem mislila na mamo.

Ko sem se zbudila, je bilo spet vse normalno. Poklicala sem mami, ki je v hipu prišla in me potolažila. Vprašala me je, kaj je narobe. Vesela sem bila, da jo tako skrbi zame. Opravičila sem se za nesramne stvari, ki sem ji izrekla. Povedala sem ji, da je najboljša mami in da je nič digitalnega ne more zamenjati. Vprašala me je, zakaj ji to pravim. Povedala sem ji o svoji dolgi in grozni nočni mori. Mama me je stisnila in mi rekla, da bo še vse v redu. Od te nočne more naprej se bolj družim s prijatelji in z mamo ter ne uporabljam veliko elektronskih stvari. Moja nočna mora me je naučila zelo pomembno lekcijo – Bližnji ljudje so mi bolj pomembni kot elektronski in digitalni svet.

Lea Saje, 6. a, OŠ Frana Metelka Škocjan